

vagy megbizottjának pontos címét (lakóhely, utolsó posta és vasuti állomás) és végül azt, hogy a fentebb közölt feltételek közül melyik szerint kéri a csemeték kiszolgáltatását.

Végül figyelmeztetnek az érdekelt birtokosok, hogy ezen hirdetmény alapján csakis *erdősítésre alkalmas s a fent elősorolt faju, egy-két éves, kivételesen három éves csemeték kerülnek kiosztásra*, amelyek tehát utak, tagok szegélyezésére nem alkalmasak, továbbá, hogy az olyan folyamodók, kik a kért s kiutalványozott csemetéket annak idején ok nélkül visszautasítják, — a jövőre az állami csemetékben való részeltetés kedvezményétől esznek.

Az 1898. évi XIX. t.-cz. alapján állami kezelésbe vett erdők és kopár területek birtokosai részére szükséges csemeték kiutalványozása iránt a szükséges lépéseket a m. kir. állami erdőhivatalok teszik meg, ezeknek a birtokosoknak tehát szükségleteiket az illetékes m. kir. állami erdőhivatalnál kell bejelenteni.

Budapest, 1905. évi szeptember hóban.

M. kir. földmivelésügyi miniszter.

VIDÉKI LEVÉL.

(Japán vélemény főiskolánk áthelyezéséről.)

Selmeczbánya, 1905. október hó 21.

Igen tisztelt Szerkesztő ur!

Talán különösnek fogja találni, hogy ma, amikor úgy az Országos Bányászati és Kohászati Egyesület, valamint az O. E. E. teljes egyértelműséggel a két szak felső tanításának tökéletes elválasztása mellett van és mindkét egyesület nyilatkozatain meglátszik az egymás hatáskörébe való avatkozás látszatának gondos elkerülése: nem erdész létemre mégis Önhöz fordulok, sőt még e szerény sorok leközlésére is felkérem. Nem is az én véleményemről van szó. Messze földről jött az; a főiskola áthelyezésére vonatkozik és mert erdész embertől származik, elég érdekesnek tartom arra, hogy b. lapjukban napvilágot lásson.

Három évvel azelőtt vagy egy hétig a körünkben tartózkodott dr. Kawai Shitaro, a tokiói tudományegyetem erdészeti fakultásának egyik professzora.

Bár foglalkozásunk köre teljesen elüt egymástól, mégis beteljesedtek rajtunk Riedler ama gyönyörű szavai, hogy leirhatatlan gyönyörűség rejlik abban, ha két ember, aki teljesen eltérő viszonyok között nevelkedett, más-más forrásból meritette tudását és egymást soha sem keresztező utakon járva, alkotta meg a maga életnézletét: egy napon találkozva, azon veszi észre magát, hogy azok az utak mégis ugyanahhoz a célhoz vezetnek és teljes megegyezés áll be abban a pillanatban, amidőn mindketőnek sikerült felfogásával az igazságot kideríteni. Sok kérdést hánytunk-vetettünk meg közösen — mindig élvezettel és mindig haszonnal — és még ma is változatlan erővel kapcsol össze bennünket a tudás közösségének érzete: őt, a japán erdészprofesszort és engem, a magyar bányásztanárt.

Igy hát egyik régebbi levelemben szóba hoztam előtte a mozgalmat, amelyet a selmeczi tanári karnak „többsége“ indított meg (ebbe a „többségbe“ különös előszeretettel kapaszkodnak a memorandum tüzes ellenzői), amire Kawai a következő, már aktualitásuknál fogva is érdekes megjegyzéseket tette: „Eszmünket, hogy a főiskola székhelye Budapestre tétessék át — szívvélélekkel helyeslem. Ma, amikor a művelődés a fővárosban összpontosul, de a vidék a közlekedés mai fejlettsége mellett mégis könnyen elérhető, nem találunk okot arra, hogy a főiskola olyan elszigetelt helyen maradjon. Főiskolájuk hivatva van nagyműveltségű emberek nevelésére, nem pedig amolyan „mesterek“-ére, akik szűkkörű szaktudással is beérhetik. A bányász- és erdész-szükségelte magasfoku műveltséget pedig csak a fővárosban lehet elsajátítani, ahol meg van az érintkezés lehetősége a legkülönbözőbb tudományágazatok úgy tanár-, valamint diákképviselőivel és ahol nyílt szemü és fülű ember lépten-nyomon valami újat tanul. Sőt én azt hiszem, hogy leghelyesebb az volna, ha az intézet nemcsak Budapestre tétetnék át, hanem a tudomány- vagy a műegyetemmel egyesítenék: mert kívánatos, hogy az „univerzitas“ szelleme minden tudományágazatot áthasson. Vannak ugyan még ma is szűk látókörű emberek, akik az elszigetelt kisvárosi tanintézetek mellett foglalnak állást. De ezek többnyire olyanok, akiket valamely egyéni érdek készítet erre, vagy olyanok, akik a világot egyáltalán nem ismerik. Az egyik is, a másik is árt hazája szak-

közönségének, amikor a legmagasabb foku kimivelődés lehetősége elé gátat vet.

Remélem is, hogy nemsokára elérkezik az az idő, amikor a főiskolának Budapestre való áthelyezése alkalmával szerencsekívánataimat fogom Önnek tolm. csolhatni."

A levél eme passzusának a közreadásával talán indiskréciót követtem el, mert hisz nem kértem és nem kaptam felhatalmazást a közlésre. De talán éppen az a körülmény, hogy nem készült a nyilvánosság számára, fokozza a vélemény értékét. Feltétlenül őszinte és csak használhat az ügynek. Ezért fordultam kéresemmel Önhöz igen tisztelt Szerkesztő ur, kinek vagyok mindenkor

tisztelő hive

Herrmann Miksa
főiskolai tanár.

KÜLÖNFÉLÉK.

Nyilatkozat. Az Erdészeti Lapok jelen évi X. füzetében, „Felső erdészeti szakoktatásunk kérdései“ czim alatt egy cikk jelent meg, melynek egyik mondata a 879. lapon így kezdődik: „A tanári kar memoranduma, mely mellett az erdészeti tanári kar Fekete Lajos kivételével egyhangulag foglalt állást“ stb.

Mint hogy ebből a néhány szóból az én állásfoglalásom a memorandummal szemben nem derül ki: részint a kollégáim iránt érzett tisztelet, részint pedig szaktársaim rólam való vélekedésének nagyrebecsülése indit arra, hogy egész teljességében közöljem e Lapokban azt a rövid felvilágosítást, melyet álláspontom tisztázása végett a „Selmezbányai Híradó“ ez évi 39. számában közre adtam, s a mely itt következik: *A főiskola áthelyezésének kérdéséhez.* A „Selmezbányai Híradó“, ez évi 37. számában közölte egy részét Selmezbánya *„Válasziratának“* a főiskolai tanári kar emlékiratára. Hosszas távollétem után csak most került kezembe a válaszirat. Nem érzem magamat sem indittatva, sem feljogosítva a válaszirathoz tüzetesen hozzászólni; de minthogy rólam, nevem említésével az van állitva, hogy én az *áthelyezés ellen foglaltam volna állást*, ennek helyreigazítását annyival is inkább szükségesnek